

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **E. B.**
zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky Praha,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025 č. j. OAM-450/BA-BA07-ZA19-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím ze dne 25. 6. 2025 č. j. OAM-450/BA-BA07-ZA19-2025, (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“), mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je praktikujícím muslimem, který měl v ČR povolen trvalý pobyt, avšak byl mu ministerstvem vnitra ČR zrušen z toho důvodu, že byl odsouzen v Maďarsku k výkonu trestu odnětí svobody a k trestu vyhoštění z Maďarska, v důsledku čehož je evidován v cizineckém informačním systému, přičemž v ČR žije již od roku 2005, a to společně s družkou (občankou ČR), bratrem a invalidní matkou, které je 76 let, kdy jeho otec již zemřel a v domovském státě nemá vytvořené žádné zázemí, neboť celý svůj dospělý život prožil v České republice, kde je plně integrován a realizuje zde veškeré sociální, kulturní i rodinné vazby. Žalobce má za to, že mu měl být povolen humanitární azyl, přičemž má tak za to, že je vhodné umožnit mu další setrvání v ČR, a to s ohledem na zájem jeho nenarozeného dítěte. Dále je zřejmě na tomto místě odkázat na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsána na půdě Rady Evropy dne 4. 11. 1950 v Římě (v platnost vstoupila, po ratifikaci deseti států, v září 1953, v České republice byla přijata 18. 3. 1992 a vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.). Úmluva je významným právním nástrojem, který zaručuje ochranu základních lidských práv a svobod (např. zákaz mučení, právo na spravedlivý proces, právo na respektování soukromého a rodinného života). V čl. 8 výslovně zaručuje každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Do výkonu tohoto práva nemůže státní orgán zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Podle preambule Úmluvy o právech dítěte ze dne 20. listopadu 1989, ve sbírce publikované pod č. 104/1991 jako Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí, se zdůrazňuje oprávněný nárok dětství na zvláštní péči a pomoc, odvolávající se na Všeobecnou deklaraci lidských práv Spojených národů. Smluvní strany na tomto místě také konstatují, že rodina, jako základní jednotka společnosti a přirozené prostředí pro růst a blaho všech svých členů a zejména dětí, musí mít nárok na potřebnou ochranu a takovou pomoc, aby mohla beze zbytku plnit svou úlohu ve společnosti, a uznávají, že v zájmu plného a harmonického rozvoje osobnosti musí dítě vyrůstat v rodinném prostředí, v atmosféře štěstí, lásky a porozumění. Úmluva o právech dítěte dále přiznává každému dítěti od narození právo znát své rodiče a právo na jejich péči. Podle čl. VIII tohoto dokumentu se smluvní státy také zavazují respektovat právo dítěte na zachování jeho rodinných svazků. Navíc, dle čl. IX smluvní státy zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. V této souvislosti je nutné nejen poznamenat, že zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků zcela jednoznačně převažuje nad zájmem České republiky na případném neudělení víza. Správní orgány jsou samozřejmě povinny při své činnosti respektovat mezinárodněprávní závazky České republiky stejně tak, jako ústavně právní předpisy. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze 10 Ca 139/2007, ze dne 3. 2. 2009: „Podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod: každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech: Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti,

ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Jde o jeden z případů výhrady zákona ve smyslu čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož mohou být meze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem a navíc jen za podmínek stanovených samotnou Listinou (omezení tohoto práva proto nemůže být provedeno pod zákonným právním předpisem). Jako výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí podle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně. Rovněž tak jako Ústavní soud i Evropský soud pro lidská práva v případě tvrzeného zásahu státu do základních lidských práv a svobod vychází ze základních otázek, a to, zda zásah do takého práva byl učiněn na základě zákona, zda šlo o zásah nezbytný v demokratické společnosti a zda byl zásah přiměřený vzhledem k chráněným právům a svobodám druhých. S ohledem na uvedené má tak stěžovatel za to, že rozhodnutí nevychází ze zjištěného skutečného stavu věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť má za to, že chybně interpretuje provedené řízení a chybně žalobci nepřiznává humanitární azyl, kdy zároveň nedostatečně vypořádává jeho složitou rodinnou situaci a zaměňuje ji s údajně toliko ekonomickými důvody podané žádosti, přičemž v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu opomíjí jeho tvrzení stran obav z návratu do domovského státu z důvodu toho, že má tetování, kdy z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, zdali je v domovském státu žalobce tetování skutečně nepřipustné natož o jaký motiv se jedná a jaká s tímto může být spojena kontroverze, proč má za to, že se jedná o opomenuté tvrzení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je osobní a rodinný život, který vede na území České republiky, a obava z povolání do armády. Žalobce svou žalobou zpochybňuje toliko neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Správní orgán k uvedenému podotýká, že humanitární azyl je ze své povahy výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55) a je koncipován jako dobrodíní státu, a nikoli jako právo na přiznání azylu. Neudělení mezinárodní ochrany přitom zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 96, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016 - 32). Kompletně námitkami k hrozbě vyhoštění a následného zásahu do soukromého a rodinného života cizince, včetně odkazů na relevantní judikaturu k této věci, se Nejvyšší správní soud souhrnně zabývá ve svém usnesení ze dne 7. 6. 2018, č.j. 7 Azs 117/2018 - 30, z jehož pasáží si správní orgán i s ohledem na stručnost a vágnost žaloby dovolí obsáhleji citovat. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud s odkazem na jeho poslední uváděné rozhodnutí ze dne 22. 9. 2016, č.j. 6 Azs 167/2016 - 32, v jeho bodě 14, 15, a 16 uvádí: Zda dojde k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, je řešeno zejména v řízení o správním vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců, a nikoli v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu v režimu zákona o azylu (srov. Např. usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 12. května 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19). Povinnost vycestovat z území České republiky, která je důsledkem neudělení mezinárodní ochrany, je mnohem menším zásahem do práv cizince, než je případné rozhodnutí o správním vyhoštění, jež je spojeno se zákazem vstupu na území Evropské unie po určitou dobu. Má-li zásah do soukromého a rodinného života odůvodnit udělení doplňkové ochrany, musí jít o „případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Zároveň je třeba poukázat i na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. června 2011 Nunez proti Norsku (stížnost č. 55597/09), v němž bylo shledáno, že pokud byl rodinný život založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý, je zásah do soukromého a rodinného života cizince v podobě vyhoštění nepřiměřený pouze výjimečně. Tím spíše to bude platit pro řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, jehož pro žadatele nepříznivý výsledek není spojen s bezprostřední nutností opustit území České republiky." Mezinárodní ochrana je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky ve zcela výjimečných případech a nelze ji zaměňovat s jinými formami pobytu upravenými v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nebo jí jiné formy pobytu nahrazovat (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016 - 32). Jak dále vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, obecně okolnosti soukromého či rodinného života žadatele na území ČR (s výjimkou azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu) za důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany považovat nelze (srov. Rozhodnutí ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). O povinnosti státu respektovat volbu země pobytu lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, „má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území ČR narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě“ (viz např. usnesení ze dne 10. 1. 2018, č. j. 6 Azs 207/2017 - 47). V dané věci však stěžovatel žádné takové zásadní okolnosti ani netvrdil. V rozsudku ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 Azs 18/2005 - 35, kde mj. uvedl, že „tvrzení o otcovství k nezletilé dceři jsou relevantní z pohledu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nemají však schopnost účinně zpochybnit zákonnost rozsudku krajského soudu ve věci podle zákona o azylu.“ Shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, či usnesení ze dne 6. 3. 2014, č. j. 1 Azs 10/2014 - 29. V tomto usnesení zdejší soud mj. uvedl, že: „Stěžovatelčina tvrzení o tom, že nemůže být odloučena od své nezletilé české dcery pocházející z manželství s českým občanem, rovněž nejsou způsobila účinně zpochybnit zákonnost rozsudku městského soudu v posuzované věci; relevantní by mohla být toliko pohledem zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoliv však v řízení o žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany.“ Stejně tak lze poukázat na nedávné usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 - 39, podle něhož „rodinný život stěžovatele, tj. manželství s občankou České republiky a soužití s jeho nezletilými dětmi, nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany." Správní orgán konstatuje, že rodinnou, sociální i ekonomickou situací žalobce zabýval, neshledal však v jeho případě důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Tvrdí - li nyní žalobce ve své žalobě, že by mu měl být udělen humanitární azyl a tím mu být umožněno další setrvání v České republice, a to s ohledem na zájem jeho nenarozeného dítěte, a dovolává - li se přitom Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte, pak musí žalovaný poukázat na to, že

žalobce pouze při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze toliko uvedl, že má v České republice přítelkyni, se kterou už je údajně šest let. V případě žalobce je správní orgán nucen konstatovat, že v jeho situaci žádné výjimečné skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu, neshledal. Správní orgán připomíná, že udělení mezinárodní ochrany formou humanitárního azylu zákonodárce nekonstruoval jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky. Jestliže tedy jmenovaný žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, tedy zákona o pobytu cizinců.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Žaloba je nedůvodná.
6. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 14. 4. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobce dne 24. 4. 2025 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že Ázerbájdžanu nežije již od dětství, nepřijali by jej tam. V ČR žije již od roku 2005. V roce 2023 se krátce vrátil do Ázerbájdžanu a vyřídil si tam nový cestovní doklad. Zpět do ČR pak přicestoval letecky dne 31.10.2023. Kromě ČR pobýval ještě v Maďarsku, a to od ledna 2022 do března 2023, byl tam ve výkonu trestu odnětí svobody za převaděčství. Také má tetování, což je v Ázerbájdžanu nepřijatelné. V ČR má matku, které je již 76 let, a invalidního bratra, otec zemřel již v roce 2009. Žadatel se o matku a bratra stará, vše platí. Žadatel zde má přítelkyni Češku, s níž žije již 6 let, je bezdětný.
7. V rámci pohovorů před správním orgánem ve dnech 6. 5. 2025 a dne 10. 6. 2025 uvedl, že trvalý pobyt v ČR mu byl zrušen, protože byl v Maďarsku odsouzen k trestu odnětí svobody. Nemá kam vycestovat, živí celou rodinu, stará se o matku a invalidního bratra, V Ázerbájdžanu byl v říjnu roku 2023 po dobu deseti dní za účelem vyřízení nového cestovního pasu. Ze začátku mu tam dělali problém, protože nebyl v armádě, ale nakonec mu cestovní pas museli dát. V Maďarsku byl odsouzen, neboť vezl autem nelegální uprchlíky, objednali si jej jako taxík, byl jen řidič, nevěděl o tom. Dostal 2,5 roku, ale po 15 měsících jej pustili za dobré chování. V jiných státech EU trestnou činnost nepáchal. Ve vlasti žádné problémy nemá. V Ázerbájdžanu se pouze obává, že jej vezmou do armády, a také toho, že tam nikoho nemá, od malička je v ČR. Byl by tam bezdomovcem, V ČR má matku a bratra, oba nepracují.
8. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě

hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“

10. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) trest smrti nebo poprava,*
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo*
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“*
11. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR z důvodu legalizace pobytu na území ČR, neboť žalobce chce na území ČR zůstat poté, co mu zanikl trvalý pobyt z důvodu odsouzení za trestný čin převaděčství v Maďarsku, a dále proto, že zde chce nadále pobývat s přítelkyní, matkou, bratrem. Nově v žalobě zmínil nenarozené dítě.
12. Žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní. Samotná skutečnost výslovně potvrzená žalobcem, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
13. Žalobce vycestoval z Ázerbájdžánu se svými rodiči v roce 2005 a sám uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z toho důvodu, že potřebuje získat novou formu legálního pobytu na území ČR s tím, že má obavy, že jinak nebude moci vést nadále rodinný život se svými blízkými v ČR, a v zemi původu již nikoho nemá a byl by tam bezdomovcem.
14. Soud k žalobním námitkám uvádí, že se ztotožnil s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný zhodnotil, že žalobcem uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR legalizovat svůj pobyt, jelikož zde má přítelkyni, matku a bratra, a nedisponuje žádným jiným pobytovým povolením. O pobytové oprávnění přišel žalobce v souvislosti se svým odsouzením k trestu odnětí svobody. Soud stejně jako žalovaný konstatuje, že skutečnost, že si žadatel správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.
15. Soud se ztotožnil se žalovaným i při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z rodinných důvodů, tj. proto, že zde má žalobce matku, bratra, přítelkyni a event. dosud nenarozené dítě. Žalovaný k tomu správně uvedl, že „rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu podle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však potřeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve

znění pozdějších předpisů, který je k úpravě pobytu cizinců na českém území primárně určen.“ Rovněž soud připomíná, že rodinné důvody nejsou uvedeny mezi taxativně vyjmenovanými důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tj. rodinné důvody nejsou z hlediska tohoto ust. azylově relevantní.

16. Žalobce dále vyjadřuje obavu z ekonomických problémů v zemi původu, konkrétně z toho, že by neměl v zemi původu již nikoho, a že by tam byl bezdomovcem. K tomuto soud sděluje, že ekonomické potíže v zemi původu rovněž nejsou důvodem pro udělení azylu, ledaže by byly namířeny pouze proti některé skupině občanů vymezené důvody uvedenými v § 12 zákona o azylu. Nic takového žalobce netvrdil. Soud ani žalovaný také žádné takové okolnosti nezjistili.
17. Žalovaný také správně ve svém rozhodnutí poukázal na informace o zemi původu. Jednalo se o informaci OAMP, Ázerbájdžán, bezpečnostní a politická situace v zemi, stav k listopadu 2024, ohledně nemožnosti ukládat trest smrti. Další žalovaným opatřená zpráva je Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemí „Ázerbájdžán, Všeobecná zpráva o Ázerbájdžánu z června 2024. Z těchto zpráv nevyplývá, že by žalobce měl ztížené možnosti uplatnění v zemi původu.
18. Ohledně žádosti žalobce, aby jeho situace byla zohledněna udělením azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalovaný k tomuto uvedl v napadeném rozhodnutí, že „správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Jmenovaný je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a zdravou osobou. Správní orgán konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Správní orgán po pečlivém prověření všech okolností pobytu žadatele na českém území shrnuje, že životní situaci jmenovaného nelze považovat za nikterak mimořádnou. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Správní orgán shrnuje, že humanitární azyl rozhodně není určen ke zřízení pobytového povolení, jak se řada cizinců domnívá. K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců, v platném znění, jehož institutů mohl výše jmenovaný ke zřízení pobytového povolení využít efektivněji.“
19. Uvedené odůvodnění neudělení azylu z humanitárního důvodu považuje soud za dostatečné a logické, přičemž soud připomíná, že je na uvážení správním orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli, a soud pouze přezkoumává, zda bylo rozhodnutí o neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům a je tak v souladu se zákonem.
20. Soud dále uvádí, že ani okolnost, že žalobce má v ČR blízké – zejména nenarozené dítě, matku, bratra a přítelkyni, nepředstavuje situaci mimořádnou v tom smyslu, že by mohla naplnit důvod zvláštního zřetele hodný dle ust. § 14 zákona o azylu. Dlouhodobé pobytové oprávnění nepředstavuje jedinou legální možnost k realizaci rodinného života. Existuje i možnost žádosti o vízum krátkodobé, byť toto neumožňuje legální zaměstnání v ČR.
21. Ohledně posouzení, zda žalobce splňuje podmínky udělení § 14a zákona o azylu, soud toliko konstatuje, že i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla situace žalobce posuzována především z hlediska jeho vyjádření. Žalobce se ve vztahu k zemi původu obává pouze povolání do armády, jinak neměl žádné potíže se státními orgány a těchto se ani

v případě návratu do vlasti neobává. K otázce povinné vojenské služby žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „Žadatel dosáhl věku 35 let dne 04.10.2023; je tedy osobou, která již k výkonu vojenské služby v době míru povolána být nemůže. Současně nic nenasvědčuje tomu, že by se v Ázerbájdžánu mělo schylovat k všeobecné mobilizaci. Žadatel navíc v říjnu 2023 pobýval v Ázerbájdžánu a vyřídil si nový cestovní doklad, aniž by kvůli nevykonání vojenské služby čelil konkrétním problémům ze strany státních orgánů.“ Soud se se závěry žalovaného ztotožnil a připomíná, že žalobce v žalobě již ani nenamítal obavu z povolání do vojenské služby.

22. Skutečnost, že v ČR pobývají žalobci blízké osoba, tedy že zde má vztah s přítelkyní, s níž očekává dítě, dále zde má matku a bratra, a okolnost, že žalobci hrozí povinnost vycestovat do země původu, nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Evropská úmluva o lidských právech a základních svobodách v čl. 8, zabývajícím se právem na rodinný život, ani jiný právní předpis nezakládají právo na volbu země, kde bude žalobce se svými blízkými realizovat rodinný život.
23. Soudu nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*
24. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.

V.

Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani

nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 12. listopadu 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně